

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Punktum, spol. s r.o.**, se sídlem Otická 758/19, Opava, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj** se sídlem Na Jízdárně 3, Ostrava, ve věci ochrany před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 12. 2014, č. j. 22 A 47/2013 – 29, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek vůči výroku III. napadeného rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného (dále též „stěžovatele“) spočívajícím v tom, že žalovaný odepřel zasílat žalobci stejnopisy platebních výměrů, konkrétně pak platebního výměru na DPH za 4. čtvrtletí roku 2012.

Krajský soud v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem z 18. 12. 2014, č. j. 22 A 47/2013 – 29, shledal zásah stěžovatele nezákonným (výrok I.) a výroky II. a III. stěžovateli přikázal, aby do 10 dnů od právní moci rozsudku zaslal žalobci stejnopis platebního výměru na DPH za IV. čtvrtletí r. 2012 a aby žalobci zasílal stejnopisy platebních výměrů tak, jak o ně žalobce žádal v žádosti ze dne 22. 11. 2012. Výrokem IV. rozhodl krajský soud o nákladech řízení.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Stěžovatel ke svému návrhu uvedl, že stejnopis předmětného platebního výměru na DPH za IV. čtvrtletí roku 2012 byl žalobci zaslán, návrh na odkladný účinek se tak týká formulované povinnosti výrokem III. rozsudku „[...] *aby žalobci zasílal stejnopisy platebních výměrů tak, jak o ně žalobce žádal v žádosti z 22. 11. 2012.*“

Stěžovatel uvedl, že právní otázka, jež tvoří meritum věci, svým rozsahem výrazně přesahuje rámec konkrétního daňového řízení vedeného s žalobcem jako daňovým

subjektem a má za to, že autoritativní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v dané věci bude mít právotvorný účinek s dopadem na doposud zažitou správní praxi. Podle stěžovatele by měl být kasační stížnosti přiznán odkladný účinek již z tohoto důvodu.

Stěžovatel rovněž poukázal na faktické dopady rozsudku na konkrétní daňové řízení, neboť podle jeho názoru, pokud by měl splnit za současného stavu soudem uloženou povinnost, vedlo by to k poměrnému navýšení administrativní zátěže na příslušném územním pracovišti. Stěžovatel uvedl, že žalobce je daňovým poradcem s rozsáhlou klientelou sídlící na území Moravskoslezského kraje a lze očekávat, že obdobné požadavky bude vznášet též v zastoupení svých klientů. Tak tomu podle stěžovatele bylo již v minulosti, ačkoliv tyto kauzy nebyly ze strany žalobce či jeho klientů nikdy předloženy soudu k posouzení.

Podle stěžovatele přiznáním odkladného účinku žalobci žádná újma nevznikne, jelikož tomu byl předmětný platební výměr doručen a do budoucna je jeho plná informovanost o skutečnostech vymezených v § 140 daňového řádu zajištěna prostřednictvím tzv. dálkového přístupu v podobě zřízení daňové informační schránky. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaný má za to, že s ohledem na vyličené skutečnosti je ve veřejném zájmu, aby byly účinky rozsudku odloženy do doby, než o věci rozhodne Nejvyšší správní soud.

Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Žalobce v této souvislosti připomněl, že vydávání platebních výměrů je zcela běžnou pracovní náplní finančních úřadů, které na tuto činnost mají ze státního rozpočtu pořízeno programové vybavení, platební výměry se mají zasílat do datových schránek, které jsou zřízeny ze zákona a prakticky zdarma. Žalobce uvedl, že stejnopisy platebních výměrů nechce poskytovat pouze stěžovatel, ostatní úřady (Zlínský, Jihomoravský, hl. město Praha) tyto stejnopisy běžně zasílají. Žalobce není názoru, že by rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jakkoli nepochybně přesahuje rámec konkrétního daňového řízení, mělo mít právotvorné účinky. Podle žalobce je dikce ustanovení § 140 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, napsána jasně a srozumitelně, žádné „tvorby práva“ se podle žalobce nedopustil ani Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 47/2013.

Pokud jde o navýšení administrativní zátěže, žalobce připomněl, že krajský soud uložil povinnost učinit to, co je stěžovatel stejně již ze zákona povinen, k čemu je plně vybaven, jedná se o běžný úkon, kterých stěžovatel denně dělá stovky a tisíce. Žalobce připomněl, že dopad do sféry stěžovatele je zcela nepatrný a nikoliv neúměrný, neboť se jedná jen o jeden finanční úřad ze všech, který by měl vystavit desítky platebních výměrů a zaslat je do datové schránky. Žalobce připustil, že přiznáním odkladného účinku by mu nevznikla zcela závažná újma, neboť vzhledem k dosavadní nečinnosti stěžovatele další odklad povinnosti nemá pro žalobce již stěžejní význam, odmítl však, že by mu nevznikla žádná újma.

Žalobce rovněž zpochybnil plnění povinností stěžovatelem prostřednictvím daňové informační schránky, když poukázal na praktické problémy spojené s jejím užíváním a je toho názoru, že tato schránka má pouze informační charakter.

pokračování

Kasační stížnost podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, nemá odkladný účinek. Podle přiměřeně užitého § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh stěžovatele po vyjádření ostatních účastníků řízení usnesením přizná žalobě (zde kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Z dikce znění přiměřeně užitého ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že odkladný účinek lze v zásadě přiznat tehdy, převáží-li zájem navrhovatele na ochranu před újmou vyvolanou právními účinky rozsudku nad obdobným zájmem ostatních účastníků.

V posuzované věci bylo před krajským soudem vedeno řízení o žalobě o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu; krajský soud rozsudkem přikázal žalovanému (stěžovateli) poskytnout (zasílat) požadované platební výměry.

Sám stěžovatel jemu hrozící nepoměrně větší újmu dovozuje z významu zodpovězení meritorní právní otázky Nejvyšším správním soudem a též obavami o praktické negativní důsledky uložené povinnosti – zejména možným nárůstem administrativní zátěže na příslušném územním pracovišti.

Jakkoli by argumentace stěžovatele o možné administrativní zátěži sama o sobě nemohla odůvodnit přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že pokud se stěžovatel kasační stížností domáhá přezkoumání otázky, zda odepření poskytnutí platebních výměr bylo nezákonným zásahem, nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti a tedy nastoupením právních účinků rozsudku krajského soudu spojeným s jeho vykonatelností do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by došlo ke zmaření významu samotného přezkumu stěžejní právní otázky.

Nejvyšší správní soud z tohoto důvodu návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. března 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu